

'Barcelona aixeca el teló 2010'

Un instant de la gala de presentació de temporada, ahir a la nit al Teatre Victòria ■ ORIOL DURAN

Un any de retorns esperats

J.B.
BARCELONA

La temporada 2010-2011, per fi, podrà comptar amb dues inauguracions de sales llargament esperades: per una banda, el Lliure de Gràcia tornar a aixecar el teló. El director del Teatre Lliure, Àlex Rigola (que el va tancar el 2003 per les irregularitats de seguretat però que no es podia imaginar l'epopeia que passaria per tornar-lo a obrir) l'anuncia com el millor de la ciutat. Perquè manté aquella olor de teatre de la sala de Fabià Puigserver ("és l'única sala en què els muntatges milloren quan pugen a escena després de la sala d'assaig") però, ara, amb totes les modernitats possibles. També s'ha fet esperar, i molt, l'Artèria Paral·lel. Ara, aquesta sala municipal que té la gestió de la Societat General d'Autors i Editors (SGAE) reobre amb unes instal·lacions que li permeten ser molt versàtil: es pot transformar de teatre a la italiana en sala per a sopars espectaculars. Ahir al vespre es va presentar el gruix de la temporada a la tradicional

Les xifres

13

teatres hi havia a la cartellera de Barcelona la temporada 1958-1959, i s'hi feien, principalment, funcions en castellà.

gala *Barcelona, aixeca el teló*. S'hi va veure una mostra representativa, tot i que la creació és més àmplia. La temporada passada es van comptabilitzar fins a 800 funcions diferents en les sales de Barcelona.

Si es parla d'espectacles d'èxit que reposen cal par-

Es recuperen 'El mètode Grönholm', 'Garrick' i 'Pel davant i pel darrere'

37

teatres hi havia a la cartellera de Barcelona la temporada 2000-2001 en què ja s'havia normalitzat la producció catalana.

lar d'*El mètode Grönholm*, el fenomen de Jordi Galceran estrenat el 2004 i que ja han vist 2,5 milions de persones arreu del món. També serà ben rebuda *Garrick*, de Tricycle, que acomiada el seu espectacle al Poliorama. També té una llarga tradició a Barcelona (tot i que varia el repartiment) la comèdia *Pel davant i pel darrere*. Es farà, en breu, al Teatre Borràs i pretén fer-hi una estada llarga. De petit format hi ha prevista la reposició de *Natale in casa Cupiello*, una comèdia àcida natalenca a la Biblioteca de Catalunya. Amb 9.027 persones, va ser el títol més taquiller de les sales de menys de 200 espectadors.

Ahir, el dramaturg Josep Maria Benet i Jornet va pronunciar la conferència

d'obertura del curs teatral. L'autor de *Soterrani* o *Dues dones que ballen* (i que va treure per Sant Jordi un llibre de desmemòria prou il·lustratiu, *Material d'enderroc*) va fer una xerrada amb perspectiva. Va decidir fer un buidat de les cartelleres dels últims 50 anys a través de la premsa. No es va deixar influenciar per la crítica. El seu camp de recerca van ser les cartelleres. I, ciència inexacta, va comprovar com les 13 sales de teatre del 1959, en una època que es deia que el teatre estava agonitzant (i encara seria pitjor el 1963, amb només nou sales obertes i una programació comercial, generalment deplorable) han passat a ser 47 aquest curs. El públic va començar a renéixer als anys 70, gràcies a la labor del teatre independent. Al matí, Daniel Martínez, president d'Adetca, també aplaudia el creixement teatral a la ciutat. El 2000 hi havia 37 sales, i avui s'arriba a 10 més, modernes i amb un cartell que atrau, sigui per la novetat o sigui pel seu contrastat reclam, si són reposicions. ■